

INDLEDNING.

Det er 4. søndag i advent, og det er jul lige straks. Juleevangeliet er let at forstå og let at gå til med Maria og Josef, stalden og krybben. Så her lige før jul - får vi de dybe og stærke tekster med et indhold, som teologisk virkelig kræver noget af os.

I kirken har man altid forberedt sig til de store begivenheder i kirkeåret ved at tænke efter og fordybe sig i mysteriet om Gud. Hvem er Gud, og hvorfor sendte Han Jesus til verden, og hvad er den dybeste sandhed, man kan finde i troens univers? Ja, alle de store eksistentielle spørgsmål har man søgt svar på gennem bøn og fordybelse.

JOHANNES DØBEREN ER VIS OG KLOG.

Evangelisten Johannes skriver med en dybde, så vi må give os tid til at forstå det og tage det til os. I dag beskriver Han en særlig udvalgt mand, der brugte hele sit liv på at forberede sig selv og sit folk på Kristi komme.

Evangelisten Johannes, teologen med de kloge tanker, fortæller om Johannes Døbereren, Jesu fætter, født af den gamle Elisabeth, han skal bane vejen for Jesus.

Johannes Døbereren tilbragte tiden ude i ørknens ensomhed med at meditere og bede og tænke efter. *"Jeg er ikke Kristus, men jeg er sendt forud for ham"* siger Johannes Døbereren, når han vil forklare os om rollefordelingen mellem Jesus og ham selv. Johannes taler om Ånden, om vidnesbyrdet, om Ordet, om det himmelske og det jordiske.

Johannes Døbereren har tænkt og bedt, håbet og troet og levet tæt på Gud i den dybe eftertanke, som gør, at han kan tale til os om de svære ting. Vi må så forsøge at holde tungen lige i munden og forstå, hvad det er, han siger til os.

JESU TALE ER OVENFRA.

Johannes er ikke i tvivl om, at Jesus kommer ovenfra, er sendt direkte fra Gud, og derfor taler Han ikke jordisk.

Jordisk tale er forgængelig, den ophører, den udspringer af mennesket selv. Og selv om den jordiske tale giver os glæde i det daglige, selv om den giver os strålende oplevelser og indfald, og vi kan føle os opbygget af den, så **er** den jordiske tale - kun jordisk, den er menneskelig og forgængelig - den er ikke evig.

Hvor imod Jesus, som kommer ovenfra, fra himlen, taler om det, Han har set og hørt om Guds væsen og vilje, om kærlighed og frelse. Han taler om det, som er evigt og sandt og det, som har livet i sig. **Jesus taler ud af Guds eget hjerte** ..... Det er ret stort ..... **Jesus taler ud af Guds eget hjerte** fordi *"Faderen elsker Sønnen og har lagt alt i Hans hånd"*. Derfor må vi lytte og mærke, at vi bliver opbygget i vore hjerter og styrkes i troen på Ham, når vi hører Hans ord.

PROFETERNES TALE.

I tiden før Jesus havde man profeternes tale, som vi hører den f.eks. hos Esajas i dag og hele julen igennem.

Men Guds kærlighed havde svært ved - lige som nutidens dybsindige prædikener - at komme ud over kanten i profeternes tale til folket. Hvorfor? Jo, **fordi Guds kærlighed ikke konkret var kommet ud over kanten af Hans egen himmel**. Det er pudsigt som det kan hænge sammen.

Mennesker fattede simpelthen ikke, at Gud elskede dem, som de mennesker, Han faktisk selv havde skabt engang, derfor frygtede de Ham og oplevede livets hårde tilskikkelser som Guds straf pga. et eller andet i deres liv.

DET GAMMELTESTAMENTLIGE GUDSBILLEDE.

Sådan kan vi jo også komme til at tænke ind imellem i vore dage, når vi kommer til at glemme, **hvem** Jesus er, og **hvad** Han sagde og gjorde. Også vi kan hænge fast i den tanke, at Gud vogter på os og vil påpege vore fejl og brud; Også vi kan tænke, at vi oplever Guds straf enten i dette liv med livets hårde tilskikkelser eller efter døden - vi kan tænke på straf som udtryk for Guds vrede.

Johannes Døberen er den sidste i rækken af profeter, som er præget af dette billede af Gud, som vi ellers mest møder i det gamle testamente.

DET ALT AFGØRENDE NYE MELLEM GUD OG OS.

For da Jesus kommer til verden sker **noget alt afgørende nyt mellem Gud og os**. Guds kærlighed tager over, og al straf af synd og fejl og brud og ondskab bliver lagt på Jesus i stedet for på os. **Urimeligt og uretfærdigt, men sandt!** Jesus bærer det alt sammen med sig i sin død på korset, at *"Han bærer al verdens synd"* er et af Johannes Døberens udtryk om Jesus – Han bærer også din og min synd.

Så Guds vrede er fordampet, og der er ikke længere nogen straf ind over os og vore liv, hverken her eller på den anden side af døden.

*"Gud er nu ikke længere vred,
det kan vi deraf vide,
at han har sendt sin søn herved
for verdens synd at lide"*

- skal vi synge med Brorson i dag og dermed tager vi forskud på julesalmerne. Guds kærlighed, som hele tiden havde været der .... lige siden verdens skabelse ..... kommer nu til at fylde det hele - og den kærlighed bærer os hver især hele vejen til evigt liv.

GUD GAV JESUS AL MAGTEN.

Guds kærlighed måtte altså ud over kanten af Hans himmel for at nå os, så vi kunne forstå den og tage imod den. Derfor sendte Han sin Søn til verden med al sin guddommelige kærlighed at øse ud af, og Gud lagde al magt i Hans hænder. Al magt over det onde, al magt til at helbrede og gøre Guds undere og til at vise mennesker, at Guds kærlighed kan ændre livet, hvis vi tager imod Jesus Kristus. Gud gav sin enbårne Søn al magt også al afmagt - og magten over døden.

Så Jesus tog ikke blot vore synder, vore fejl og brud med sig i døden ..... Han lod dem også **blive** i døden, da Han tog magten og opstod af graven påskemorgen.

Det er det, vi er døbt til, det skal gælde for os ..... *"vi er døbt til Hans død"*, siger Paulus i sit brev til Romerne, *"Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv"*.

ET HELT NYT LIV.

Wow et helt nyt liv! Og i det nye liv er syndernes forladelse vores gave. Vore synder er forladt af Jesus Kristus, de ligger mutters alene tilbage i Jesu grav og kukkelurer. Han forlod dem påskemorgen.

Hvordan kan vi vide, at det gælder dig og mig? Jo, i dåben gjorde Gud det helt personligt til hver enkelt med navns nævnelse både **Isabella og Tobias og du og jeg** fik et helt nyt liv i dåben *"ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde"*. Derfor ligger vore synder i Jesu grav forladt af Ham, der tog magten og opstod fra de døde.

Og dør i Jesu grav gør de os ingen evig skade, vi får ikke varige mén af vores synder i form af fortabelse - men i hverdagen kan vi ikke slippe for at leve med deres irriterende konsekvenser i vores liv. Derovre (peger på billedet) i Jesu grav ligger de og kukkelurer til evig tid, så vi har fred for dem ..... sådan at vi nu vitterlig kan se Guds kærlighed og være glade, for Gud er ikke længere vred. *"For som Kristus blev opvakt fra de døde, således skal også vi leve et helt nyt liv"*, et glad liv. Jul og påske hænger tæt sammen, og julen er glædens fest.

JOHANNES´ GLÆDE.

Johannes Døberen ved i sit hjerte, at Jesus er Kristus, at Han er Guds salvede, den som kommer ovenfra - og **derfor er Han det alt afgørende nye mellem Gud og os.**

Johannes var ikke nogen lille mand, ikke nogen forsagt mand med pæne meninger, han var ikke stille og ydmyg af væsen. Nej, han var klar og tydelig, han talte med barsk og bram om synd og omvendelse.

Dundertale var det ofte .... og han vidste vel knap nok selv, hvor meget verden ville blive vendt op og ned af Jesus og Hans tale - vendt op og ned af, at profetierne rent faktisk skulle gå i opfyldelse.

Johannes stod i den gammeltestamentlige tradition med tanken om Guds vrede og retfærdighed. Han vidste, hvad der skilte mennesket fra Gud. Og Johannes vidste, **at Jesus kunne afslutte denne adskillelse mellem Gud og mennesker**, han vidste, at Jesus skulle *"bære al verdens synd"* som det uskyldige lam, jøderne hvert år slagtede til soning for deres synder. Han vidste bare ikke **hvordan**. Han vidste ikke, at Jesus kom til at dø på et kors, og at det gjorde Ham til det sidste offerlam – overhovedet i historien.

Med Jesus kommer noget andet til at ske end evige ofre på Guds alter, fordi synden skiller os fra Gud, og vi må omvende os og gøre noget for at rette op på tingene. Det kan vi jo gøre forfra tusind gange i livet!

I Jesus viser Gud mennesker sin kærlighed, som brudgommen viser bruden sin kærlighed ved at gifte sig med hende, uanset at hun ikke er perfekt. **Gud vil sit menneske, som brudgommen vil sin elskede brud - det er stærkt ..... det er alt afgørende .....** Johannes er fyldt af ånden og siger, at det fylder ham med glæde, at Jesus er brudgommen, der kommer til os, Johannes Døberens glæde er nu fuldkommen, selv om han aldrig kommer til at opleve Jesu død og opstandelse og forstå dybderne i det som sker.

AFSLUTNING.

Og midt i glæden. Midt i indsigten. Midt i den dybe visdom om det nye, som ligger lige foran. Midt i det siger Johannes: *"Han skal bliver større, og jeg skal blive mindre"*. Jesus er det lys, som er kommet til verden. Han skal tage til i styrke. Mens Johannes og med ham den gammeltestamentlige forståelse af Gud skal tage af og blive mindre.

Derfor ligger Johannes og Jesus med hver deres mærkedage sådan på året, at lyset her oppe mod nord illustrerer budskabet om, at Jesus, som lyset vokser og tager til fra nu af. Det er jul i de korteste og mørkeste dage i året men nu vender det, og lyset skal tage til ..... Jesus skal blive større .....

Til sommer fejrer vi Johannes Døberen på årets længste dag Skt. Hans, dèr hvor dagene igen bliver kortere, han bliver mindre.

Så lad os glæde os og tage imod Guds kærlighed i vore hjerter og tro på, at det er Jesus er brudgommen, der vil sin brud helt og fuldt, selv om bruden, vi mennesker, har vore fejl og uheldige sider. Han kommer til os i vore liv, og gør, at det bliver jul inden længe.

Amen.